

ται και κεραία τις πρό τῶν λέξεων ἐν στήλει, ἡ κεραία δ' αὐτὴ φαίνεται μοι, ὅτι εἶναι λείψανον τοῦ γράμματος Υ μᾶλλον καὶ οὐχὶ τοῦ Ν.

Στίχ. 5 ἐν τῇ λέξει βασιλέως ὁ χαρακτὴς εἶχε γράφει κατὰ λάθος ἐν γράμμα περιττὸν μεταξὺ τοῦ Λ καὶ τοῦ Ε, μετὰ δὲ ταῦτα τὸ ἔσβυσε. Στ. 6 ἐν

λέξει [ἐσ]τὴν εἶχε γράφει Γ ἀντὶ Ν, τὸ διώρθωσε δ' ἔπειτα. Στ. 17 ἐπανέλαβε πάλιν κατὰ λάθος τὴν συλλαβὴν ΓΕ ἐν τῇ λέξει γεγονότων. Τέλος στ. 19 ἀντὶ Λ ἔγραψε Δ ἐν τῇ λέξει ἀκροπόλει. Ἐν γένει δὲ ἡ χάραξις εἶναι ἀμελής.

Χρ. Δ. ΤΣΟΥΝΤΑΣ.

ΕΠΙΓΡΑΦΑΙ ΕΞ ΕΛΕΥΣΙΝΟΣ

(Συνέχεια (1))

23 (167)

Κ Α Τ Α Τ Ο Ε Π Ε Ρ Ω Τ Η
Μ Α Τ Ω Ν Σ Ε Μ Ν Ο Τ Α
Τ Ω Ν Α Ρ Ε Ο Π Α Γ Ε Ι Τ Ω Ν
Τ Ἴ Τ Φ Λ Α Τ Ε Ι Μ Η Τ Ο Ν
Π Ε Ι Ρ Α Ι Ε Α Τ Ο Ν Γ Ε Ν Ο
Μ Ε Ν Ο Ν Α Φ Ε Σ Τ Ι Α Σ Τ Ἴ
Φ Λ Α Γ Α Θ Ω Ν Ο Σ Π Ε Ι Ρ Α .
Ε Ω Σ Υ Ι Ο Ν Η Μ Η Τ Η Ρ
Π Α Π Ι Α Ο Ν Η Σ Ι Μ Η Π Α Ι .
Ο Υ Ο Ν Η Σ Ι Μ Ο Υ Β Η Σ Α Ι Ε Σ
Θ Υ Γ Α Τ Η Ρ Τ Ο Ν Υ Ι Ο Ν
Τ Ο Ι Ν Θ Ε Ο Ι Ν

Κατὰ τὸ ἐπερώτημα τῶν σεμνοτάτων Ἀρεοπαγεῖ-
τῶν Τίτ(ον) Φλ(αυίου) Ἀτείμητον Πειραιεῖα, τὸν γε-
νόμενον ἀφ' ἐστίας, Τί(του) Φλ(αυίου) Ἀγάθωνος Πει-
ρα[ι]εῖως υἱόν, ἡ μήτηρ Παπία Ὀνησίμη Πα[πί]ου Ὀνη-
σίμου Βησαιεῶ[ς] θυγάτηρ, τὸν υἱὸν τοῖν Θεοῖν.

Ἐπὶ βάρου (πεντ. λίθ.) μικρόν τι μόνον κατὰ τὴν
δεξιὰν ὀφρὺν τῆς ἐνεπιγράψου ἐπιφανείας βεβλαμ-
μένον. Ὑψ. 1,20, πλάτ. 0,44-0,48, πάχ. 0,48.
Τὸ βάρου οὐδένα ἔχει ἀρχιτεκτονικὸν κόσμον, τὰς
δὲ τρεῖς αὐτοῦ πλευρὰς φέρει ὠμαλισμένας εἰς τόσον
μόνον ὕψος, ὅσον εἶναι τὸ τοῦ ἐνεπιγράψου χώρου.
Ἄνω λοιπὸν καὶ κάτω μένει ἰκανὸν μέρος ἑλως
ἀκατέργαστον ὡς καὶ ἡ τετάρτη αὐτοῦ πλευρὰ (ἡ
ὀπισθία). Τὰ γράμματα ἰκανῶς δι' ἀκρεμόνων πε-
ποικιλμένα ἔχουσι μέγεθος περίπου, 0,03· ἡ ἀπό-
στασις αὐτῶν ἀπ' ἀλλήλων εἶναι μικρὰ καὶ ἀνώ-

(1) Ἴδε Ἀρχ. Ἐφημ. 1884, σελ. 135.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΗ 1885.

μαλος, ἡ δὲ τῶν στίχων 0,025-0,03 περίπου.
Μετὰ τὸ ΤἼ τοῦ ἕκτου στίχου διέκρινα μόλις τὰ
ἴχνη τῆς ἄνω κεραίας καὶ τοῦ ἑτέρου Τ. Τὸ Σ τοῦ
δεκάτου στίχου θὰ ἦτο μικρότερον γεγραμμένον.
Ὅσαι γομρώσεως ἄνω τρεῖς. Τοῦτο τὸ βάρου καὶ
τὰ ἐπόμενα δύο εὐρέθησαν πέρυσι παρὰ τὴν πύ-
λην (Ω') τῆς βορείας πλευρᾶς τοῦ Σηκοῦ (Παράβ.
Πρακτ. Ἀρχ. Ἐταιρ. τοῦ ἔτους 1883, σελ. 55,
σημείωσιν).

24 (168)

Ο Ν Ω Ρ Α Τ Ι Α Ν Η Ν
Π Ο Λ Υ Χ Α Ρ Μ Ι Δ Α
Τ Η Ν Κ Λ Ι Φ Λ Ι Ν Α Ρ Ε
Τ Η Ν Ο Ν Ω Ρ Α Τ Ι Α Ν Ο Υ
Π Ο Λ Υ Χ Α Ρ Μ Ο Υ Κ Λ Ι
Κ Λ Α Υ Δ Ι Α Γ Θ Ε Μ Ι Σ Τ Ο
Κ Λ Ε Ι Α Γ Θ Υ Γ Α Τ Ε Ρ Α
Κ Λ Α Υ Δ Ι Ω Ν Π Ρ Α Ξ Α
Γ Ο Ρ Ο Υ Κ Λ Ι Φ Ι Λ Ι Π Π Ο Υ
Τ Ω Ν Δ Α Δ Ο Υ Χ Η Λ Ν
Τ Ω Ν Α Π Ο Γ Ο Ν Ο Ν
Τ Η Ν Α Φ Ε Σ Τ Ι Α Γ

Ὀνωρατιανὴν Πολυχαρμίδα, τὴν καὶ Φαιναρέτην,
Ὀνωρατιανοῦ Πολυχάρμου καὶ Κλαυδίας Θεμιστοκλείας
θυγατέρα, Κλαυδίων Πραξαγόρου καὶ Φιλίππου τῶν
διδουχισάντων ἀπόγονον, τὴν ἀφ' ἐστίας.

Ἐπὶ βάρου (λίθ. πεντ.) βεβλαμμένου πως ἄνω
καὶ κάτω κατὰ τὸν ἀρχιτεκτονικὸν αὐτοῦ κόσμον
τὸν συνήθη ἐν τοῖς τοιοῦτοις βάροις. Ὑψ. 1,15,
πλάτ. 0,57 καὶ 0,41-0,44, καὶ πάχ. 0,52-0,54

10

καὶ 0,62. Τῶν τριῶν λείων πλευρῶν τοῦ βάθρου ἡ ἐνεπίγραφος εἶναι κάλλιόν πῶς ὠμαλισμένη· ἄνω ὑπάρχουσι ὁπαὶ γομφώσεως δύο, ὧν ἡ ἐτέρα ἔχει πῶς ποδὸς σχῆμα. Τῶν γραμμάτων τὸ σχῆμα ὄχι πολὺ διάφορον τοῦ τῶν τοῦ προηγουμένου· μέγεθος αὐτῶν 0,02 περίπου. Τὸ τελευταῖον τοῦ 6^{ου} στίχου ὀλίγον τι τῶν ἄλλων μικρότερον, ἀλλ' ὄχι καὶ ὅλως μικρόν. Τὸ δὲ 10^{ον} καὶ 11^{ον} τοῦ 10^{ου} στίχου συμπεπλεγμένα. Ἡ ἀπόστασις ἀπ' ἀλλήλων εἶναι ἀκανόνιστος καὶ ὄχι μείζων τοῦ 0,01· ἀπόστασις τῶν στίχων ὡσαύτως 0,01 περίπου. Τὰ ὀνόματα Ὀρωρατιανὸς καὶ Ὀρωρατιανῆ δὲν σημειοῦνται ἐν τῷ λεξικῷ τοῦ Pape (Παράβ. καὶ ἀριθ. 5 καὶ 18).

25 (169)

ΑΓΑΘΗ ΤΥΧΗΙ

ΤΟΙΝΘΕΟΙΝ

ΤΗΝΑΦΕΣΤΙΑΣΜΥΣΤΙΝΠΟΠΛΙΑΝ
ΑΙΛΙΑΝΕΡΕΝΝΙΑΝ ΠΑΙΛΙΟΥΑΠΟΛ
ΛΩΝΙΟΥΘΥΓΛΤΕΡΑΑΡΕΑΝΤΟΣΤΗΝ
ΕΠΩΝΥΜΟΝΑΡΧΗΝΚΑΙΑΡΕΑΝΤΟΣ
ΤΗΝΤΟΥΒΑΣΙΛΕΩΣΑΡΧΗΝΚΑΙ
ΣΤΡΑΤΗΓΗΣΑΝΤΟΣΕΠΙΤΟΥΣ
ΟΠΛΕΙΤΑΣΚΑΙΕΠΙΜΕΛΗΣΑΜΕΝΟΥ
ΤΗΣΓΥΜΝΑΣΙΑΡΧΙΑΣΚΑΙΚΗΡΥ
ΚΕΥΣΑΝΤΟΣΤΗΣΕΞΑΡΕΙΟΥΠΑ
ΓΟΥΒΟΥΛΗΣΗΜΗΤΗΡΠΟΠΛΙΑ
ΑΙΛΙΑΕΡΕΝΝΙΑΤΗΝΑΠΟΚΟΝΩΝΟΣ
ΚΑΙΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥΠΑΡΑΤΟΝΠΡΟ
ΘΕΙΟΝΠΑΙΤΛΔΙΟΝΥΣΙΟΝΤΟΝΔΑ
ΔΟΥΧΗΣΑΝΤΑ

26 (178)

ΑΓΑΘΗ ΤΥΧΗΙ

ΠΥΡΟΦΟΡΟΥΔΗΜΗΤΡΟΣΥΠΕΙΡΟΧΟΝΙΕΡΟ
ΦΑΝΤΙΝ

ΠΟΛΛΟΝΕΠΕΥΣΕΒΗΚΥΔΟΣΑΕΙΡΑΜΕΝΗΝ
ΕΛΛΑΔΟΣΕΥΡΥΧΟΡΟΥΠΡΩΤΟΓΕΝΟΣ
ΑΝΤΟΛΙΗΣΤΕ

ΕΓΓΟΝΟΝΕΙΣΑΙΟΥΤΟΥΣΟΦΙΑΙΣΥΠΑΤΟΥ
5 ΟΣΔΗΚΑΙΒΑΣΙΛΗΟΣΑΜΥΜΟΝΟΣΑΔΡΙΑΝΟΙΟ
ΜΟΥΣΑΩΝΑΓΑΘΗΝΕΙΧΕΔΙΔΑΣΚΑΛΙΗΝ

Ἄγαθῆ Τύχη. Τοῖν Θεοῖν. Τὴν ἀφ' ἐστίας μύστιν Ποπλίαν Αἰλίαν Ἐρεννίαν Πο(πλίου) Αἰλίου Ἀπολλωνίου θυγατέρα, ἀρξάντος τὴν ἐπώνυμον ἀρχὴν καὶ ἀρξάντος τὴν τοῦ Βασιλέως ἀρχὴν καὶ στρατηγήσαντος ἐπὶ τοὺς ὀπλείτας καὶ ἐπιμελησαμένου τῆς Γυμνασιαρχίας καὶ κηρυκείσαντος τῆς ἐξ Ἀρείου Πάγου Βουλῆς, ἡ μήτηρ Ποπλία Αἰλία Ἐρεννία τὴν ἀπὸ Κόνωνος καὶ Καλλιμάχου παρὰ τὸν πρόθειον Π(όπλιον) Αἴλ(ιον) Διονύσιον τὸν δεξοουχῆσαντα.

Ἐπὶ βάθρου (λίθ. πεντ.) σχεδὸν σώου καὶ τὸν συνήθη ἀρχιτεκτονικὸν κόσμον ἔχοντος. Ὑψ. 1,00 πλάτ. 0,42 καὶ 0,52, πάχ. 0,57 καὶ 0,42. Τρεῖς πλευραὶ λείαι, ὧν ἡ ἐνεπίγραφος κάλλιον ὠμαλισμένη. Γομφώσεως ὁπαὶ ἄνω τρεῖς. Τὰ γράμματα (μέγεθος αὐτῶν 0,015) εἶναι ἐπιπολαίως, ἀλλὰ ἐπιμελῶς ἐγκεχαραγμένα, ἐν γένει δὲ τὸ βάθρον εἶναι ἐπιμελέστερον εἰργασμένον τῶν προηγουμένων. Τὰ τοῦ πρώτου στίχου, τὰ ἐπὶ τοῦ ἀρχιτεκτονικοῦ κόσμου, εἶναι μεγαλείτερα (0,02). Τὸ τελευταῖον τοῦ 6^{ου} στίχ. (Σ) ἐντὸς τοῦ προτελευταίου (Ο). Ἀπόστασις ὄχι μείζων τῶν 0,005 καὶ οὐχὶ παντοῦ ἡ αὐτή. Στίχων ἀπόστασις 0,02. Ἐν τῷ καταλόγῳ τῶν δεξοούχων τῷ ὑπὸ Lenormant (Recherches σελ. 163-164) δὲν ἀναγράφεται ὁ πρόθειος (ἴδε τὴν λέξιν ἐν τῇ Συν. Λεξ. Σ. Κουμανούδη) τῆς τιμωμένης, χάσμα δὲ ὑπάρχει κατ' αὐτὸν (τὸν κατάλογον) μεταξύ τοῦ 200^{ου} καὶ 240^{ου} ἔτους μ. Χρ. Ἐπίσης ἐν τῷ καταλόγῳ τῶν ἐπωνύμων ἀρχόντων τῷ ὑπὸ Dumont (Fast. Epon.) δὲν φέρεται ἀναγεγραμμένος ὁ πατήρ τῆς τιμωμένης Π. Αἴλ. Ἀπολλώνιος (παράβ. καὶ Lenormant ἐ. ἀ. ἀριθ. 35).

ΕΙΣΑΙΟΥΔΕΘΥΓΑΤΡΑΜΕΓΑΙΝΗΤΟΙΟΚΑΙΑΥΤΟΥ
ΕΞΟΧΟΝΕΝΤΑΡΕΤΑΙΣΕΝΤΕΣΑΟΦΡΟΣΥΝΑΙΣ
ΗΝΚΑΙΑΜΕΙΒΟΜΕΝΗΔΗΩΜΑΚΑΡΩΝΕΠΙ
ΝΗΣΣΟΥΣ
10 ΗΓΑΓΕΠΑΝΤΟΙΗΣΕΚΤΟΣΕΠΩΔΥΝΙΗΣ
ΔΩΚΕΔΕΟΙΘΑΝΑΤΟΝΓΛΥΚΕΡΩΤΕΡΟΝΗΔΕΟ.
ΥΠΝΟΥ
ΠΑΓΧΥΚΑΙΑΡΓΕΙΩΝΦΕΡΤΕΡΟΝΗΙΘΕΩΝ
ΗΤΕΚΑΙΑΝΤΩΝΙΝΟΝΟΜΟΥΚΟΜΜΟΔΩ
ΒΑΣΙΛΗΑΣ
ΑΡΧΟΜΕΝΗΤΕΛΕΤΩΝΕΣΤΕΦΕΜΥΣΤΙΠΟΛΟΥΣ
ΤΗΝΜΕΝΑΡΑΨΗΦΩΜΕΝΑΡΗΙΦΙΛΗΘΕΤΟ
15 ΒΟΥΛΗ
ΕΙΚΟΝΑΔΗΓΑΘΕΗΝΕΚΤΕΛΕΣΑΝΤΟΝΕΗΝ
ΕΥΝΙΚΗΤΕΦΙΛΗΘΥΓΑΤΗΡΥΕΣΤΕΘΥΓΑΤΡΟΣ
ΖΩΙΛΙΔΑΙΜΗΤΡΟΣΜΗΤΕΡΑΘΕΣΠΕΣΙΗΝ
ΚΑΛΛΑΙΣΧΡΟΣΚΑΙΓΛΑΥΚΟΣΕΝΕΙΚΟΝΙΚΥΔΑΙΝΟΝΤΕΣ
20 ΗΝΚΑΙΔΗΜΗΤΗΡΩΠΑΣΕΝΑΘΑΝΑΤΟΙΣ

Ἄγαθῆ Τύχη.

- Πυροφόρου Δήμητρος ὑπείροχον Ἱεροφάντιν,
Πολλὸν ἐπ' εὐσεβίῃ, κῦδος ἀειραμένην,
Ἑλλάδος εὐρυχόρου πρῶτον γένος Ἀντολῆς τε,
Ἐγγονον Εἰσαίου τοῦ σοφίσις ὑπάτου,
5 Ὅς δὴ καὶ βασιλῆος ἀμύμονος Ἀδριανοῦ
Μουσῶν ἀγαθὴν εἶχε διδασκαλίην·
Εἰσαίου δὲ θυγάτρα μεγαινήτοιο καὶ αὐτοῦ,
Ἐξοχον ἐν τ' ἀρεταῖς ἐν τε σαοφροσύναις,
Ἦν καὶ ἀμειβομένη Δηῶ μακάρων ἐπὶ νήσους
10 Ἦγαγε παντοίης ἐκτὸς ἐπωδυνίης·
Δῶκε δὲ οἱ θάνατον γλυκερώτερον ἢδέο[ς] ὕπνου
Πάγχυ καὶ Ἀργείων φέρτερον ἠιθέων·
Ἦ τε καὶ Ἀντωνῖνον ὀμοῦ Κομμόδω βασιλῆας
Ἀρχομένη τελετῶν ἔστεφε μυστιπόλου[ς].
15 Τὴν μὲν ἄρα ψήφω μὲν Ἀρηί φίλη θέτο Βουλῆ
Εἰκόνα δ' ἠγαθήν ἐκτελέσαντο νέην
Εὐνική τε φίλη θυγάτηρ ὕς τε θυγατρὸς
Ζωιλίδαί μητρὸς μητέρα θεσπεσίην
Κάλλαισχρος καὶ Γλαῦκος ἐν εἰκόني κυδαίνοντες,
20 Ἦν καὶ Δημήτηρ ὄπασεν ἀθανάτοις.

Ἐπὶ βάθρου (λίθ. πεντ.) κατὰ τὰς γωνίας θε-
βλαμμένου καὶ τὸν συνήθη φέροντος ἀρχιτεκτονι-

κὸν κόσμον. Ἡ ἐνεπίγραφος ἐπιφάνεια εἶναι σχεδὸν
ἀλώβητος, ἢ δὲ τετάρτη πλευρά, ὡς συνήθως, ὄχι
ὠμαλισμένη. Ὑψ. 1,17, πλάτ. 0,70 καὶ 0,54,
πάχ. 0,65 καὶ 0,58. Μέγεθος γραμμάτων 0,02
περίπου· τὰ τῆς φράσεως Ἄγαθῆ τύχη τῆς γε-
γραμμένης ἐπὶ τοῦ ἀρχιτεκτονικοῦ κόσμου μεγα-
λείτερα (0,04). Ἀπόστασις γραμμάτων ὄχι μεί-
ζων τῶν 0,005· στίχων 0,01 περίπου. Ἡ ἐν γένει
γραφῆ κανονική· ἐν τῷ 14^ῳ στίχῳ λησμονήσας ὁ
χαρακτῆς τὸ C (ἔστεφε) τὸ προσέθηκε μικρότερον
μεταξὺ τοῦ Ε καὶ Τ· ἐν δὲ τῷ 19^ῳ, ἐπειδὴ ὁ χῶ-
ρος δὲν τῷ ἤρκει, ἔγραψεν τὸ μὲν Ο μικρὸν (κυ-
δαίνοντες) συνήνωσε δὲ εἰς σύμπλεγμα τὰ γράμ-
ματα ΝΤΕ ἐνταῦθα μόνον δοῦς εἰς τὸ ε τὸ ἀρ-
χαιότερον σχῆμα Ε. Ὅσαι γομφώσεως ἄνω τρεῖς
καὶ πρὸς ταύταις καὶ δύο εἴτι ἀβαθῆ ξέσματα τοῦ
ἐμπροσθίου μέρους τοῦδος ἢ μᾶλλον ὑποδήματος
τύπον ἔχοντα. Ἐκ τούτου τοῦ βάθρου καὶ τοῦ ἤδη
δημοσιευθέντος ὑπ' ἀριθ. 16(1) μανθάνομεν ἐπὶ
πέντε γενεᾶς διάφορα πρόσωπα τῆς αὐτῆς οἰκογε-
νεῖας σχέσιν ἔχοντα πρὸς τὸν Νᾶον καὶ τὰ μυστή-
ρια ἢ ἄλλους τινὰς τίτλους εὐγενείας, οὕτως εἰ-
πεῖν, κεκτημένα.

(1) Ἀρχαιολ. Ἐφημ. 1883 σελ. 141.

Ἰππατος σοφίαις καὶ διδάσκαλος τοῦ Ἀδριανοῦ	Εἰσαίος ὁ Ι
Τούτου δὲ υἱὸς ἐπίσης σοφὸς ἀνὴρ	Εἰσαίος ὁ ΙΙ
Καὶ τούτου θυγάτηρ ἡ τιμωμένη Ἱεροφάντις (παράβ. ἀριθ. 16 στίχ. 7). .	Εἰσιδότη
Τῆς ὁποίας πάλιν θυγάτηρ ἡ	Εὐνίκη
Ταύτης δὲ τέκνα ἐκ τοῦ Ζωίλου, ἀδελφοῦ τοῦ Καλλιαισχροῦ καὶ τοῦ Ἱεροφάντου Γλαύκου (ἀριθ. 16, στίχος 9-12) οἱ.	Γλαῦκος καὶ Κάλλαισχος
Οὗτινος πάλιν θυγάτηρ ἡ	Εὐνίκη

εἰς ἣν ἀναφέρεται τὸ ὑπ' ἀριθ. 16 ἐπίγραμμα. Αἱ γενόμεναι λοιπὸν ἐκεῖ ὀλίγαι συμπληρώσεις ἀποδείκνυνται νῦν ὀρθαί οὕσαι· πάντως δὲ πρέπει νὰ συμπληρωθῇ καὶ ἐν τῷ 6^ῳ στίχῳ Ἀντολίθηεν. Καὶ ἐν ἐκείνῳ μὲν τῷ ἐπιγράμματι δὲν ἀναφέρεται διὰ τίνα λόγον καὶ ὑπὸ τίνος ἀνηγέρθη εἰκὼν εἰς τὴν Εὐνίκην (παράβ. ἀριθ. 20 καὶ 28) (1), ἐν δὲ τούτῳ δὲν ἀναφέρεται τὸ ὄνομα αὐτῆς ταύτης τῆς ἱεροφάντιδος, καίπερ, ὡς δῆλον, μετὰ θάνατον τιμωμένης δι' εἰκόνας. Ἴσως παρὰ τὸ ἡμέτερον ὑπῆρχε καὶ ἕτερον βῆθρον τὸ φέρον τὴν εἰκόνα, ἣν ἡ ἐξ Ἀρείου Πάγου Βουλὴ εἶχεν αὐτῇ ἀνεγείρει (στίχ. 15;) καὶ ἐν τούτῳ πιθανῶς ἐμνημονεύετο τὸ ὄνομα αὐτῆς· ἴσως ὅμως ἦτο καὶ ἄλλως γνωστὴ ἡ ἱεροφάντις Εἰσιδότη, ἀφοῦ μάλιστα εἶχε τὴν τύχην δύο νὰ μύθησεν βασιλεῖς τὸν Ἀντωνίνον καὶ τὸν υἱὸν καὶ διάδοχον αὐτοῦ Κόμμοδον (παράβ. ἀρ. 6). Περὶ τῆς φράσεως ἐν γένει τοῦ ἐπιγράμματος περιττὸν νὰ σημειώσω τι. Τὸ βῆθρον εὐρέθη παρὰ τὴν ἀνατολικὴν τῆς βορείας πλευρᾶς τοῦ Σηκοῦ Πύλῃν τὴν γενομένην κατὰ τὰς ἀνασκαφὰς τοῦ λήξαντος ἔτους γνωστήν.

27 (120)

Η Ε Ξ Α Ρ Ε Ι Ο
 Β Ο Υ Λ Η Κ Α Ι Η Β Ο
 Τ Ω Ν Ε Ξ Α Κ Ο - Ι Ω Ι

(1) Ἴσως ὁ χαρακτὴς ἐξ ἀδελφείας ἔγραψε ΜουσικόλοΙ ἀντὶ ΜουσικόλοΙ, ἴσως δηλ. ἡ Εὐνίκη νὰ ἐγένετο μύστις (παράβ. καὶ ἀριθ. 15 καὶ Lenormant ἀριθ. 9) ὡς διατέγγονος τῆς ἱεροφάντιδος· Εἰσιδότης καὶ δι:σπανεψία τοῦ ἱεροφάντου Γλαύκου (παράβ. καὶ ἀριθ. 18)· ὄντος δ' ἐνταῦθα τοῦ λόγου περὶ τοῦ βῆθρου ἐκείνου (ἀριθ. 16), ἃς σημειώσω καὶ τοῦτο ἀκόμη ὅτι δηλαδὴ καὶ εἰς ἐμὲ νῦν τὸ πρῶτον γράμμα τοῦ τελευταίου στίχου φαίνεται μὴ ὄν ἡ ἴσως εἶναι ψι.

Κ Α Ι Ο Δ Η Μ Ο Σ Γ
 Κ Α Ι Κ Ι Λ Ι Ο Ν Κ Α Σ Ι Ο Ν
 Α Χ Α Ρ Ν Ε Α Α Ρ Ε Τ Η Σ
 Ε Ν Ε Κ Ε Ν

Ἡ ἐξ Ἀρείου[υ Πάγου] Βουλὴ καὶ ἡ Βο[υλή] τῶν ἑξακοσίων[ν] καὶ ὁ Δῆμος.—Γ.Καικίλιον Κάσιον Ἀχαρνέα ἀρετῆς ἔνεκεν.

Ἐπὶ ἀπλοῦ ἐν εἶδει στήλης βῆθρου ὑπογλαυκίζοντος (ὕμηττειο;) λίθου καὶ βεβλαμμένου ἄνω πρὸς τὰ δεξιὰ καὶ ἐν μέρει καὶ κατὰ τὰς λοιπὰς γωνίας του. Τρεῖς πλευραὶ ὠμαλισμέναι, ἄνω δὲ ἀβαθῆς τετράγωνος κοιλότης ἐν ἣ ὀπῆ γομφώσεως καὶ αὐλαξ πρὸς ἔγχυσιν τοῦ μολύβδου· ὁμοία ὅμως κοιλότης καὶ ὀπῆ ὑπάρχει καὶ ὑποκάτω εἰς τὴν βάσιν. Ὑψ. 0,85, πλάτ. 0,52, πάχ. 0,40. Τὰ γράμματα βαθέως ἐγκεχαραγμένα καὶ κεκοσμημένα μὲ ἀκρέμονας. Μέγεθος αὐτῶν 0,03· ἀπόστασις αὐτῶν τε καὶ τῶν στίχων οὐχὶ μειζων τῶν 0,005. Εὐρέθη ἐντετειχισμένον ἐν τῷ οἴκῳ τῷ ἐδραζομένῳ ποτὲ ἐν μέρει ἐπὶ τῶν βῆθρων τῶν σημειουμένων ἐν τῷ διαγράμματι (Πρακτ. τοῦ 1883) διὰ τῶν γραμμάτων σ-σ'. Ὁ τιμώμενος εἶναι μοι ἀλλαχόθεν ἀγνωστος.

28 (165)

Α Π Π Ι Α Ν Α Ν Ν Ι Α Ν Ρ Η
 Γ Ι Λ Λ Α Ν Α Τ Ι Λ Ι Α Ν Κ Α Υ
 Κ Ι Δ Ι Α Ν Τ Ε Ρ Τ Υ Λ Λ Α Ν
 Α Π Π Ι Ο Υ Υ Π Α Τ Ο Υ Π Ο Ν
 Τ Ι Φ Ι Κ Ο Σ Θ Υ Γ Α Τ Ε Ρ Α Η
 Ρ Ω Ι Δ Ο Υ Μ Α Ρ Α Θ Ω Ν Ι Ο Υ
 Υ Π Α Τ Ο Υ Γ Υ Ν Α Ι Κ Α Τ Ο Υ
 Ε Ξ Η Γ Η Τ Ο Υ Ο Α Ν Η Ρ
 Α Ν Ε Θ Η Κ Ε Ν

Ἀππίαν, Ἀννίαν, Ρηγίλλαν Ἀτιλίαν, Καυκιδίαν Τερτύλλαν· Ἀππίου Ὑπάτου, Ποντίφικος θυγατέρα· Ἡρώδου Μαραθωνίου Ὑπάτου γυναῖκα τοῦ ἐξηγητοῦ, ὁ ἀνὴρ ἀνέθηκεν.

Ἐπὶ βάρου (λίθ. πεντ.) τεθραυσμένου τὰ κάτω καὶ ἀπλοῦν ἔχοντος ἀρχιτεκτονικὸν κόσμον. Ὑψ. τὸ μέγιστον σωζόμενον 0,92, πλάτ. 0,73 καὶ 0,58, πλάτ. 0,52 καὶ 0,45. Ἡ τετάρτη πλευρά, ὡς συνήθως, ἀκατέργαστος. Κοιλότης ἀνω ἀνώμαλος καὶ ἀβαθής, τρεῖς δὲ ὀπαὶ γομφώσεως. Γραμμάτων μέγεθος 0,03. Ἀπόστασις ἀπ' ἀλλήλων 0,001 - 0,01 καὶ ὅπου κατὰ τὸν χαρακτῆρα θὰ ἐχρειάζετο ἐν τῇ κοινῇ γραφῇ στίξεις δι' ἄνω ἢ κάτω σιγμηῆς 0,02-0,03· διότι ὁ δι' ὑποστιγμηῆς χωρισμὸς τῶν ὀνομάτων ἢ τῶν ἐννοιῶν δηλοῦται καὶ ἐν τῷ λίθῳ διὰ τοῦ καὶ παρ' ἡμῖν συνήθους τρόπου, τεθειμένου

μόνον ὄντος ὀλίγον τι ὑψηλότερον τοῦ σημείου (') αὐτῆς. Στίχων ἀπόστασις 0,02. Τὸ βάρου εὐρέθη κατὰ τὸ ἀνατολικομεσημβρινὸν τῆς αὐλῆς τοῦ Ναοῦ μέρος ὀλίγα βήματα πρὸς ἀνατολὰς τοῦ ἐκεῖ σημειουμένου ἐν τῷ διαγράμματι οἰκίσκου. Σώζεται ἐκεῖ τῆς πλακοστρώσεως τῆς αὐλῆς μικρὸν τι μέρος. Τὰ κατὰ τὸν Ἡρώδην καὶ τὴν γυναῖκά του Ῥηγίλλαν δὲν εἶναι ἀγνωστα· ἀγνωστὸν μόνον ἂν καὶ ἄλλοθεν ποθεν ἐγένετο γνωστὸν ὅτι ὁ ἀνὴρ ἦτο καὶ ἐξηγητής. Ἐπίσης ἀγνωστὸν ἂν καὶ τὰ ἐξ ὀνόματα τῆς γυναικὸς τοῦ ἐγνώσθησαν καὶ ἀλλαχόθεν· ἐν τῷ λεξικῷ τοῦ Pape σημειοῦνται μόνον τὰ πρῶτα τρία.

Ἐν Ἐλευσίνῃ τῇ 22^α Αὐγούστου 1885.

Δ. ΦΙΛΙΟΣ.

ΑΜΦΙΑΡΕΙΟΥ ΕΠΙΓΡΑΦΑΙ

(Συνέχεια. Ἰδὲ Ἀρχ. Ἐφημ. 1885, σελ. 93).

10

Π Υ Θ Ο Δ W Ρ Ο C

Πυθόδωρος

Τὸ ὄνομα τοῦτο κεχάρακται ἐπὶ πωρίνου ἀρραβιδώτου κίονος γράμμασι μεγάλοις (ὑψ. 0.04-0.08) καὶ ἀνισομεγέθως περιθέουσι κύκλῳ ὑπὸ τὴν κορυφὴν αὐτοῦ.

Ὑψος ἔχει ὁ τραχὺς οὗτος τὴν ἐπιφάνειαν κίων 1.46, περιφέρειαν δὲ 1.38 (ἄνω) καὶ 1.44 (κάτω). Ἐν μέσῳ που τοῦ ὄλου ὕψους, ἀντιστοιχοῦσα κάτωθεν τοῦ στοιχείου Δ, ὑπάρχει ἀβαθὴς κοιλότης. Τοιαῦται κοιλότητες, συνήθως τετράγωνοι, εἰσὶ γεγλυμμένοι καὶ ἐπὶ μεγάλων πωρίνων κίωνων ἐν τῷ ναῷ εὐρεθέντων, ὧν τινες διασφύζουσι καὶ ἰωνικὴν βάσιν.

Εὐρέθη μετ' ἄλλων ἀνεπιγράφων ἐν τῷ ναῷ, παρὰ τὸν οὐδὸν θύρας, ἥτις παραδόξως πως ἐν τῷ μέσῳ τοῦ νοτίου τοίχου κειμένη ἄγει εἰς μικρὸν τι τετράγωνον κτίριον μετὰ τοῦ ναοῦ μὲν συνεχόμε-

νον, μὴ ἐκτεινόμενον ὅμως ἐφ' ἀπάσης τῆς πλευρᾶς αὐτοῦ ταύτης, ἀλλ' ἐπὶ μόνου τοῦ μέσου αὐτῆς μέρους· τὸ παραρτημάτιον τοῦ ναοῦ τοῦτο, οὗ μόνον τὰ ἐδάφη ὑπολείπονται, ἦν ἴσως μαντεῖον ἢ ἄλλο τι ἄδυτον.

11

Π Ο

π [τ:] ο

Τὰ γράμματα ταῦτα, μέγιστα τὸ ὕψος (0.21) ὄντα, φέρει ἀκέραιον ἐπιστυλίου ἐκ πώρου τμήμα, πλ. 1.23, ὑψ. 0.47, πλάτ. 0.35.

Εἰσὶ θαυμαστὰ τὴν ἀκρίβειαν καὶ συμμετρίαν, ἀβαθέστατα δὲ γεγλυμμένα. Τὸ Π εἶνε ἀνισοσκελὲς τὸ δὲ Ο ὀλίγῳ ἔλασσον αὐτοῦ. Μεταξὺ τῶν δύο τούτων γραμμάτων εὐρηται ἐνός γράμματος χώρος εἰς τετράγωνον ἀπεξεσμένου, ἐξ οὗ ἴσως Τ ὄντος θὰ ἐξήγετο ὄνομα βασιλέως Πτολεμαίου ὅστις ἀπαντᾷ καὶ ἐν προξενικῷ ψηφίσματι γεγραμμένῳ ὑπὸ τὴν